

VULNERABILITY AND DEFIANCE

JENNY HYAL

In an episode of the tv series *Freaks and Geeks*, one of the 14-year-old protagonists finds an unfamiliar garage door remote control in his father's car. The boy, Neal, has been hearing rumours that his father is having an affair, and he begins an endless bike journey across Detroit with the opener in his hand to find the connected garage door.

The boy on the bike, pressing a remote control in front of every garage door on every street, is a touching depiction of the moment a child discovers his parents' human, or moral, flaws. The journey turns into a brutal coming-of-age ritual, as if Neal literally shoots and smashes his own childhood happiness with the remote control button, again and again.

While listening to the debut album of Ensemble neoN, I sit with my mobile phone in my hand, and the *Freaks and Geeks* episode pops into my head. A debut album is also a coming-of-age ritual, one of recording and organizing sound for the first time. Debut albums often come with a particular tenderness: The artist has been thrown into a complexity they didn't see coming, a discrepancy between how one thought it would sound like and the end result.

Maybe the idea of the debut album is a different story for contemporary music ensembles playing

other composers' music. Maybe they can't be compared to pop artists performing their own songs and arrangements. But on neoN's debut, three out of five pieces are composed by members of the group. This choice can enable the ensemble to explore closeness, musical position, and their own existence. My listening must explore the same.

+++++

The record begins with flickering light. Kristine Tjøgersen's *Travelling Light 2* might take place inside a camera lens, continuously alternating its setting allowing shifting amounts of light enter the aperture. Still, I don't think of light when I listen. Instead, I imagine one of the animated short films of Jan Svankmajer, where real human bodies turn into humanlike collages of scrap metal, vegetables, or plasticine. It's beautiful and visceral. I flicker back and forth between my real and imagined body, living and dead tissue.

The flickering turns into bigger fragments, and animation turns to cartoons in Jan Martin Smørdal's *My Favorite Thing 2*. Here a series of little themes or sounds, even a dog's yelp, overlap and build into a series of dynamic parts. I'm listening to a game of other people's memories, a game of fragments, like a clumsy set of scrabble tiles. The piece ends in impossible friction between two types of longing: The longing back to isolated cherished memories, and the longing to transform them into a complete, larger body.

In *Monocots*, by Oren Ambarchi and James Rushford, the pieces that make up the structure are larger, but more airy. Each sequence is interrupted by a little pause before the music begins again. I get the feeling I'm outdoors now, on a shifting summer's day, those days where clouds gather and break and you're constantly taking your jacket off or putting it back on. In the little pauses, a voice whispers a word, friendly or unknown, I'm not sure. I hear the sound of water, as if I get served a refreshing drink, perhaps spiked. But I accept the cup and drink as the music plays on. A guitar wanders through a forest of slow notes. Together, the instruments assemble semi-known creatures. Half baroque demigods and forest creatures are dancing in slower and slower motion.

Ensemble neoN has definitely spiked my drink. As Alvin Lucier's *Two Circles* starts playing, I feel like I'm inside a closed universe again, maybe inside my own head this time, or in an MRI scanner. I am lifted up by the shifting frequencies of drones, as if floating around in a room full of different overtones and resonances. Then my head is locked between dissonant notes, the musicians holding and squeezing it tightly like a piece of broccoli between two chopsticks. My head is opened and studied, passed around a table. The listener is a meal shared between the musicians.

And so, *Two Circles'* ritual sacrifice has crept over into the last piece on the record: Julian Skar's *Kunsten å Tville 2*. I didn't even notice, I'm sorry, I lost my sense of direction, and suddenly a min-

ute in, a small a cappella melody brings me back. The melody is almost immediately intercepted by a high-register metallic tone, like feedback from a speaker. I'm definitely a different place now. *Kunsten å Tville 2* continues, restless but precise, with long notes and soft electronic noise. Then it suddenly tips into pounding piano and vocal gasps, surrounded by electronic noise pulses. For the first time on this album, I am thrown deep into a more physical body. The piece creates another kind of dissonance, between the body longing for bottomless cavities and sounds so bright they become abstract. Two escape plans, or perhaps a flickering route to human complexity. Doubt is art.

The record ends with an act of hopeful defiance. «Men eg nektar», «but I refuse», a voice whispers, ending Ensemble neoN's album. At least that's what I think I hear in the snarl of Silje Aker Johnsen (I could check with the composer, but I'd rather let this piece of writing stay untrustworthy, in doubt). It strikes me as spectacular to end a record on this tangent, and while it doesn't sum up the album, it's an unusually strong end point to a recording that refuses to become the sum of its parts. It stays in complexity. I'm left standing with the garage door remote, pressing the button over and over.

+ + + + +

SÅRBARHET OG TRASS

JENNY HVAL

I en episode av tv-serien *Freaks and Geeks* finner Neal, en av de 14-årlige hovedpersonene, en godt gjemt fjernkontroll til en ukjent garasjeport i farens bil. Neal har fått høre rykter om at farens er utro, og han begir han seg ut på en endeløs sykkeltur rundt i Detroits forsteder med fjernkontrollen for å finne ut hvilken port den åpner.

Gutten på sykkelen, han som trykker og trykker på en fjernkontroll foran hver eneste garasje i hver eneste gate, er et rørende bilde av øyeblikket et barn oppdager sine egne foreldres utilstrekkelighet. Neals finger på knappen er et brutalt coming of age-rituale, som om han bokstavelig talt skyter og knuser sin egen barndoms lykke med portåpneren, igjen og igjen.

Mens jeg lytter til debutplaten til Ensemble neoN, sitter jeg med mobiltelefonen min i hånda, og scenen fra *Freaks and Geeks* dukker opp i hodet mitt. En debutplate er jo også et coming of age-rituale, en festing av, og organisering av, lyd for første gang som ikke alltid blir som man trodde det skulle bli. Ofte føler artisten seg kastet inn i en kompleksitet man ikke hadde tenkt på før, en forskyvning mellom hvordan man trodde det skulle låte, og hvordan det faktisk ble.

Kanskje prosessen rundt en debut ikke er den samme for klassiske samtidsmusikk-ensemблer

som spiller ulike komponisters verker, som for popartister med egne låter og arrangementer. Men på debutplaten har neoN valgt å spille inn tre (av totalt fem) stykker komponert av ensemblets egne medlemmer. Slik kan ensemblet utforske nærvært, musikalsk posisjon, og sitt eget eksistensielle grunnlag. Som lytter må jeg utforske det samme.

+++++

Platen begynner med flimrende lys. Kristine Tjøgersens *Travelling Light 2* finner sted inne i en blenderåpning som slipper inn vekslende mengder lysstråler. Lyden beskriver lyset, men når jeg lytter, ser jeg for meg en av kortfilmene til Jan Svankmajer. Her kan kropper i det ene øyeblikket være menneskers kropper, og i neste øyeblikk være laget av treverk, grønnsaker, eller plastilina. Instrumentene flimrer fram og tilbake mellom kropp og dukke, liv og forrætnelse.

Flimmeret blir til bruddstykker, dukkefilmen til tegnefilm, i Jan Martin Smørdaas *My Favorite Thing 2*. Stykket bygges opp av en serie brikker. Melodistubber og lydfragmenter, til og med et kjæledyrs ul, bygger opp dynamiske og skiftende partier. De er ikke lyder jeg nødvendigvis kjenner, snarere er det lyden av noen andres minner. Som i et scrabble-spill oppstår gnisninger og skjørhet mellom brikkenes egen klossete uforandelighet og helhetens lyst til å smelte dem om og skape en større sammenheng.

I *Monocots*, komponert av Oren Ambarchi og James Rushford, er brikkene større, luftigere, vi er utendørs nå. Stykket startes og stoppes, som de skiftende sommerdagene vi ustanselig tar av og på jakkene våre. I pausene hvisker en stemme et ord, vennlig eller ukjent, og jeg hører lyden av vann, som om jeg får servert en drikke som kanskje er en styrkedrikk, kanskje gift. En gitar vandrer i en skog av halvdroner, instrumentene setter sammen halvt kjente skapninger. Halvbarokke halvguder og halvdjevler danser i slow motion.

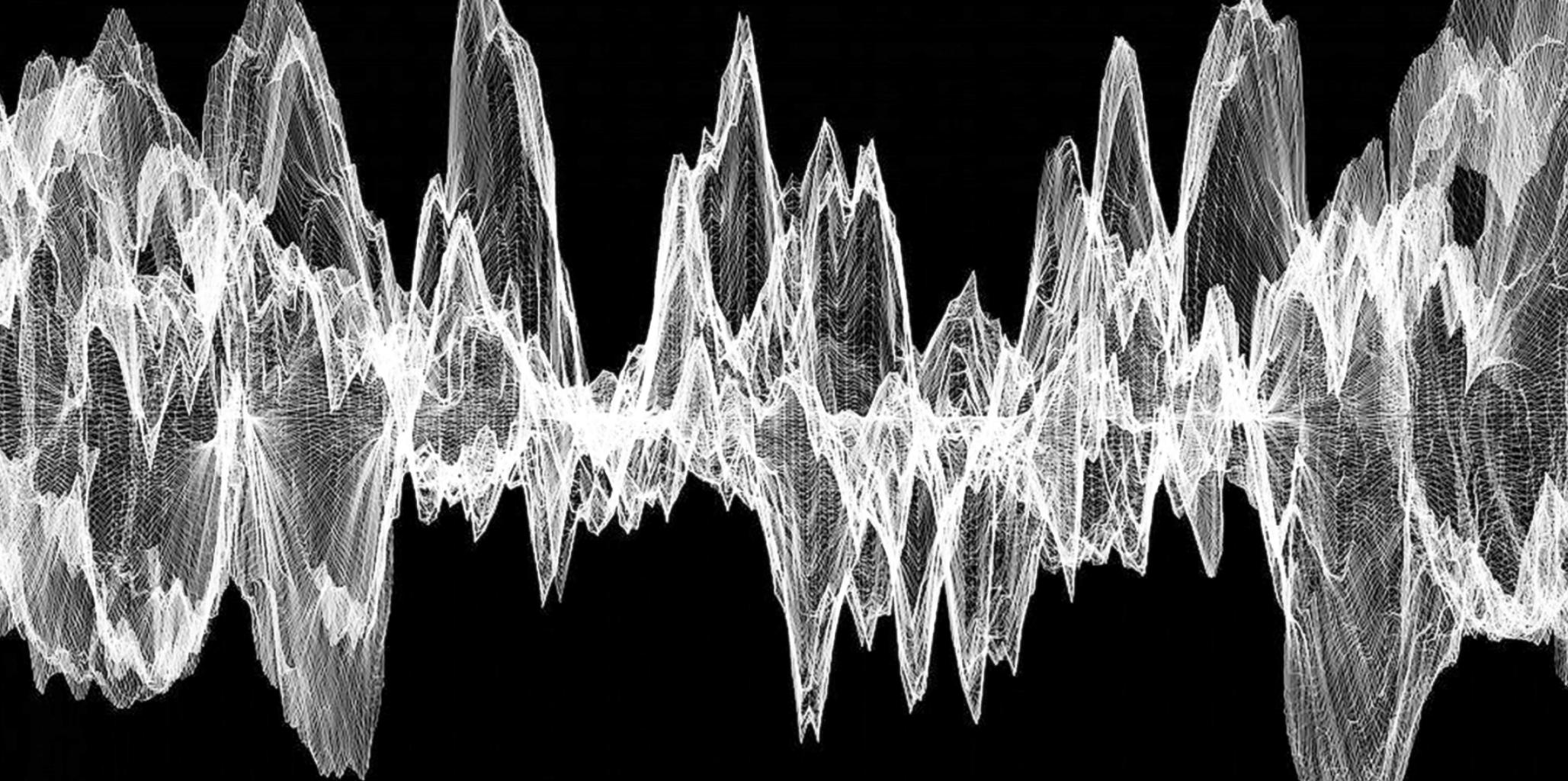
Det var definitivt gift i den drikken. Når Alvin Luciers *Two Circles* begynner, blir jeg løftet inn i et lukket univers igjen, kanskje inne i mitt eget hode, eller en MR-scanner. Jeg beveger hodet rundt i et rom fullt av droner, overtoner og resonanser, før det skrus fast mellom dissonanser. I dissonansene blir jeg holdt fast som en bit brokkoli mellom to spisepinner. Jeg forflyttes mellom hender rundt et bord. Lytteren er et måltid delt mellom musikerne.

Umerkelig har *Two Circles* sneket seg over i Julian Skars *Kunsten å Tville 2*. Jeg beklager, jeg har sittet fast for lenge i forrige stykke og mistet retningssansen, men plutselig rives jeg løs av et lite vokalparti som umiddelbart brytes av en hvinende perkusjonstone, en slags feedback har trådt inn og jeg er definitivt et annet sted nå. Siden velter det inn et parti med hamrende piano og gispende stemme, omgitt av elektroniske støypulser og støt, løft og fall fra andre instrumenter. For første gang på denne platen har jeg blitt kastet, i alle fall delvis, inn i en mer fysisk kropp. Slik skaper styk-

ket en egen dissonans. På den ene siden lengter det etter kroppslig dybde, på den andre kastes abstrakte, lyse toner ut av denne dybden. To flukturer, eller en flimrende rute til menneskets kompleksitet og utilstrekkelighet. Tvil er kunst.

Kunsten å Tville 2, og Ensemble neoNs debutplate, ender med ordene «Men eg nektar», det er i alle fall det jeg tror vokalist Silje Aker Johnsen snorer. Det slår meg som spektakulært å ende en plate så kontrært, i en tilstand av forventningsfull trass. Det summerer ikke opp neoNs arbeid, men det er et uvanlig og sterkt endepunkt for en innspilling som nekter å gjøre nærvært til helhet. neoN står i kompleksiteten. Jeg blir stående og trykke og trykke på garasjeportåpneren, som nekter å åpne seg.

+++++

OREN AMBARCHI

In Ambarchi's works are hesitant and tense extended songforms located in the cracks between several schools: modern electronics and processing; laminal improvisation and minimalism; hushed, pensive songwriting; the deceptive simplicity and temporal suspensions of composers such as Morton Feldman and Alvin Lucier; and the physicality of rock music, slowed down and stripped back to its bare bones, abstracted and replaced by pure signal.

Ambarchi has performed and recorded with a diverse array of artists such as Fennesz, Charlemagne Palestine, Sunn O))), Thomas Brinkmann, Keiji Haino, Alvin Lucier, John Zorn, Merzbow, Jim O'Rourke, Keith Rowe, Akio Suzuki, Phill Niblock, John Tilbury, Richard Pinhas, Evan Parker, crys cole, Fire! and many more. Since 2001 Ambarchi has toured Europe, Nth America and Japan regularly and has performed at major festivals such as ATP, Sonar, Mutek, CTM, INA GRM, Roskilde, Etna Fest and Festival de Mexico. His solo release Sagittarian Domain was voted #1 in Spin Magazine's Best Avant albums of 2012, and his latest release, Quixotism was listed in Wire Magazine's top 50 releases of 2014.

www.orenambarchi.com

Oren Ambarchis arbeide består av prøvende og mettede utstrekninger i ubebodde sprekker mellom flere musikalske retninger: moderne elek-

tronisk musikk; sørmodige improvisasjoner og minimalisme; stilnet og ettertenksom låtskriving; den tilsynelatende enkelhet og tidsutstrekningen man finner hos komponister som Morton Feldman og Alvin Lucier; samt rockens fysiske fremtoning, med tempoet skrudd ned og avkledd til beinet, abstrahert og erstattet kun av signal.

Ambarchi har utgitt en rekke plater med utøvere som Fennesz, Charlemagne Palestine, Sunn O))), Thomas Brinkmann, Keiji Haino, Alvin Lucier, John Zorn, Merzbow, Jim O'Rourke, Keith Rowe, Akio Suzuki, Phill Niblock, John Tilbury, Richard Pinhas, Evan Parker, crys cole, Fire! og mange flere. Siden 2001 har han turner i Europa, Nord-Amerika og Japan regelmessig, og har spilt på store festivaler som ATP, Sonar, Mutek, CTM, INA GRM, Roskilde, Etna Fest og Festival de Mexico. Ambarchis soloplate Sagittarian Domain ble kåret til Beste Avant-album i 2012 i magasinet Spin, og hans seneste utgivelse Quixotism ble inkludert i The Wires liste over 2014s beste album.

ALVIN LUCIER

Alvin Lucier was born in 1931 in Nashua, New Hampshire, educated at Yale and Brandeis universities and later spent two years in Rome on a Fulbright Scholarship. From 1962 to 1970 he taught at Brandeis, and in 1966 he co-founded the Sonic Arts Union with Robert Ashley, David Behrman and Gordon Mumma. From 1968 to 2011 he taught at Wesleyan University in Middletown, Connecticut.

Lucier lectures and performs extensively in Asia, Europe and The United States, and has collaborated with John Ashbury and Robert Wilson, among others. His works have been performed by ensembles like the Bang on a Can All-Stars, Alter Ego Ensemble, Ensemble Pamplemousse, International Contemporary Ensemble, Callithumpian Consort and Ensemble neoN. He has been a guest at the Tectonics festival in Glasgow and Reykjavik, the Ultima festival in Oslo, the Louvre in Paris, the Time of Music festival in Viitasaari, Finland and the Venice biennale, to name but a few.

Alvin Lucier was awarded the Lifetime Achievement Award by the Society for Electro-Acoustic Music in the United States and received an Honorary Doctorate of Arts from the University of Plymouth, England. In November 2011 Wesleyan University celebrated Alvin Lucier's retirement with a three-day festival of his works.

alucier.web.wesleyan.edu

Alvin Lucier ble født i 1931 i Nashua, New Hampshire og tok sin utdannelse ved universitetene Yale og Brandeis før han tilbrakte to år i Roma på et Fulbright-stipend. Fra 1962 til 1970 underviste han ved Brandeis, og i 1966 grunnta han "the Sonic Union" sammen med Robert Ashley, David Behrman og Gordon Mumma. Fra 1968 til 2011 underviste han ved Wesleyan University i Middletown, Connecticut.

Lucier underviser og opptrer i Asia, Europa og USA, og han har samarbeidet med blant andre John Ashbury og Robert Wilson. Hans verker har vært framført av blant andre Bang on a Can All-Stars, Alter Ego Ensemble, Ensemble Pamplemousse, International Contemporary Ensemble, Callithumpian Consort og Ensemble neoN. Han har vært gjest ved Tectonics-festivalen i Glasgow og Reykjavik, Ultima-festivalen i Oslo, Louvre i Paris, Time of Music-festivalen i Viitasaari, Finland og Venezia-biennalen for å nevne noen.

Alvin Lucier har blitt tildelt Lifetime Achievement Award av Society for Electro-Acoustic Music i USA, og er æresdoktor ved University of Plymouth i England. I november 2011 feiret Wesleyan University Alvin Luciers avgang med en tre-dagers festival viet hans verk.

JAMES RUSHFORD

James Rushford is a Los Angeles-based composer, keyboardist, violist and improviser. His work is drawn from a familiarity with specific *concrète*, improvised, avant-garde and collage languages. He has been commissioned by ensembles such as BBC Scottish Symphony Orchestra, Melbourne Symphony Orchestra, Speak Percussion, Synergy Percussion and Decibel, and has had his work featured in a range of festivals, such as the Melbourne International Arts Festival, Ultima Contemporary Music Festival, Unsound Festival, Tectonics Festival and the Liquid Architecture Festival. His collaborative projects include work with Golden Fur,

Jon Rose, Oren Ambarchi, Kassel Jaeger, Michael Pisaro, Graham Lambkin, crys cole, Francis Plagne, Klaus Lang and Joe Talia. Furthermore, Rushford has scored soundtracks for films by Dennis Cooper and Michael Salerno.

www.jamesrushford.com

James Rushford er en Los Angeles-basert komponist, tangentist, bratsjist og improvisatør. Hans verker kan sies å ha likhetstrekk med enkelte konkrete-, improvisert, avantgarde- og collage-uttrykk. Av bestillinger kan nevnes BBC Skotsk Symfoniorkester, Melbourne Symfoniorkester, Speak Percussion, Synergy Percussion og Decibel, og han har hatt fremføringer på en rekke festivaler som Melbourne International Arts Festival, Ultima-festivalen, Unsound Festival, Tectonics Festival og Liquid Architecture Festival. Rushford har samarbeidet med artister og grupper som Golden Fur, Michael Pisaro, Graham Lambkin, crys cole, Francis Plagne, Klaus Lang og Joe Talia. I tillegg har han skrevet musikk for filmer av Dennis Cooper og Michael Salerno.

JULIAN SKAR

Julian Skar is educated at the Norwegian Academy of Music in Oslo, where he studied with Rolf Wallin and Asbjørn Schaathun. His main artistic focuses are electronic music and music theatre. He has over several years collaborated with choreographer Ingelev Berstad in Skar/Berstad Duo. They systematically work on breaking down and

rebuilding new relations between dance, theatre and music. Skar has always insisted in working parallel in both pop and the contemporary art music genre. This has resulted in a great span of expression and collaborations with artists ranging from Nils Bech and Susanna Wallumrød to Oslo Sinfonietta.

www.julianskar.com

Julian Skar er utdannet ved Norges musikkhøgskole i Oslo, hvor han studerte med Rolf Wallin og Asbjørn Schaathun. Hans kunstneriske hovedfokus er elektronisk musikk og musikkteater. Han har i flere år samarbeidet med koreografen Ingelev Berstad i Skar/Berstad duo som systematisk forsker på å bryte ned og bygge opp nye relasjoner mellom dans, teater og musikk. Skar har siden komposisjonsstudiene alltid insistert på å beholde ett ben i popen og ett i samtidsmusikken. Det har resultert i stor spennvidde og samarbeid med artister fra Nils Bech og Susanna Wallumrød til Oslo Sinfonietta.

JAN MARTIN SMØRDAL

Jan Martin Smødal is a Norwegian composer and performer, with a master degree from the academy in Oslo. Starting as an improviser and a band musician, he's still often concerned with topics where improvisation meets traditional composing. The last few years his work is heavily influenced by swarm-like phenomena in nature, contemplating the individual and the group.

Smørdal has composed commissioned works for chamber musicians, solo pieces, sinfonietta ensembles, orchestra, choirs – as well as installations. Recent performances include the MATA Festival, klub katarakt, New Music Days, Weimarer Frühlingstage, Tectonics Festival, ISCM Festival and the Ultima Festival.

As producer/composer/arranger/performer he has contributed to more than 40 records, several of which are awarded the Norwegian Grammy (Spellemannpris). Smørdal is co-founder and co-director of Ensemble neon.

www.smordal.no

Jan Martin Smørdal er en norsk komponist og utøver, utdannet fra Norges musikkhøgskole. Smørdal begynte sin karriere som improvisatør og bandmusiker, og har siden begynnelsen vært særlig opptatt av musikalske tilstander der improvisasjon og musikalsk notasjon forenes. I de siste årene har hans arbeid vært sterkt påvirket av naturens sverm-fenomener og refleksjoner over individ og gruppe.

Smørdal har skrevet bestillingsverk for kammerbesetninger, solostykker, for sinfoniettaensebler, orkester, kor, i tillegg til installasjoner. Av viktige fremføringer de seneste årene kan nevnes MATA-festivalen, klub katarakt, New Music Days, Weimarer Frühlingstage, Tectonics Festival, ISCM-festivalen og Ultima-festivalen.

Som produsent/komponist/arrangør/utøver har han vært med på over 40 plater, hvorav flere av disse har vunnet Spellemannpris. Smørdal er med-grunnlegger og med-organisator i Ensemble neonN.

KRISTINE TJØRGESEN

Kristine Tjøgersen is a clarinet player, composer and visual artist, who lives and works in Oslo, Norway. She has a Master's degree in clarinet from the Norwegian Academy of Music where she studied with professor Hans Christian Bræin, and did composition studies with professor Asbjørn Schaathun. She plays in the ensembles asamisisama and Ensemble neoN and has performed at Huddersfield, Ultima, Darmstadt, Ultraschall, Palais de Tokyo, MATA Festival, Bergain and Warszawa Autumn, among others.

Her works occupy a middle ground between visual art and music, where image and sound are closely connected. She often finds her inspiration in small events that she finds poetic and build structures with them. The musical element is often based on repetitive patterns and shapes that develop through the piece. Her works have been performed at Reykjavík Contemporary Art Museum, S.L.A.T.U.R. Festival, Sonic Festival, Only Connect: Tectonics Festival, Ultima Contemporary Music Festival, Ilios Contemporary Music Festival, Henie Onstad Art Centre, Periferien concert series at NOTAM music technology center, among others. Tjøgersen has also made

music for theatre and film as well as installations. Kristine Tjøgersen har master fra Norges musikkhøgskole hvor hun studerte klarinett med Hans Christian Bræin og komposisjon med Asbjørn Schaathun. For tiden tar hun master i komposisjon med Carola Bauckholt på Anton Bruckner Universität i Linz, Østerrike. Hun jobber som freelance klarinettist og komponist, og spiller i samtidsmusikkensemblene asamisisama og ensemble neoN. Hun har urfremført tallrike verker på festivaler i Europa og har samarbeidet med komponister som Helmut Lachenmann, Alvin Lucier, Øivind Torvund, Lars Skoglund og Trond Reinholtzen.

Tjøgersens komposisjoner utforsker forholdet mellom det visuelle og det auditive. Hun henter inspirasjon fra hendelser hun finner poetiske, og bygger strukturer av dem. Verkene hennes har blitt fremført på bl.a. Reykjavík Contemporary Art Museum, S.L.A.T.U.R festival, Sonic Festival, Only Connect: Tectonics festival, Ultima, Ilios, Henie Onstad Art Center, Periferien konsertserie og Notam. I tillegg til konsertmusikk har Tjøgersen laget musikk for teater, film og installasjoner.

+++++

ENSEMBLE NEON

Ensemble neoN consists of twelve members and is based in Oslo, Norway. The group focuses on contemporary music performance with influence and inspiration from a wide spectrum of art forms and musical genres. With its highly dedicated and versatile performers, Ensemble neoN continually searches for new sounds, new ideas and new collaborations.

In Norway, Ensemble neoN has worked with and performed pieces by Ignas Krunglevicius, Erik Dæhlin, Jon Øyvind Ness, Jørgen Karlstrøm and Eivind Buene among others. Internationally, the ensemble has collaborated with composers including Alvin Lucier, Phill Niblock, Marina Rosenfeld, Oren Ambarchi, Jan St. Werner and Johannes Kreidler. In 2014 Ensemble neoN and experimental artist Susanna Wallumrød received a Norwegian Grammy (Spellemannpris) for their album *The Forester*.

Recent appearances include concerts at the Ultima Festival, Only Connect: Tectonics, klub katarakt, Weimarer Frühlingstage, International Image Festival Colombia, Pan Festival Seoul, Molde Jazzfestival, Darmstadt Ferienkurse and MATA-festivalen hvor The New York Times beskrev gruppen som «an impressive group».

www.ensembleneon.no

Ensemble neoN består av tolv Oslo-basert musikere som sammen jobber for å redefinere samtidsmusikk grenser, ofte i samarbeid med kunstnere på tvers av og mellom ulike musikalske former og uttrykk. Med stor dedikasjon og allsidighet søker Ensemble neoN kontinuerlig etter nye lyder, nye ideer og nye samarbeid.

I Norge har Ensemble neoN samarbeidet med og fremført verker av blant andre Ignas Krunglevicius, Erik Dæhlin, Jon Øyvind Ness, Jørgen Karlstrøm og Eivind Buene. Internasjonalt har ensemblet samarbeidet med komponister som Alvin Lucier, Phill Niblock, Marina Rosenfeld, Oren Ambarchi, Jan St. Werner og Johannes Kreidler. I 2014 mottok Ensemble neoN og Susanna Wallumrød Spellemannpris for deres samarbeidsalbum *The Forester*.

Nylige opptræder inkluderer konserter på Ultima-festivalen, Only Connect: Tectonics, klub katarakt, Weimarer Frühlingstage, International Image Festival Colombia, Pan Festival Seoul, Molde Jazzfestival, Darmstadt Ferienkurse og MATA-festivalen hvor The New York Times beskrev gruppen som «an impressive group».

+++++

RECORDED DECEMBER 14TH -17TH 2015 IN RAINBOW STUDIOS, OSLO

PRODUCER: HÅKON STENE

BALANCE ENGINEER: JAN ERIK KONGSHAUG AND PEER ESPEN URSFJORD

MIXING ENGINEER: INGAR HUNSKAAR

MASTERING: FRIDTJOF A. LINDEMAN, STRYPE AUDIO

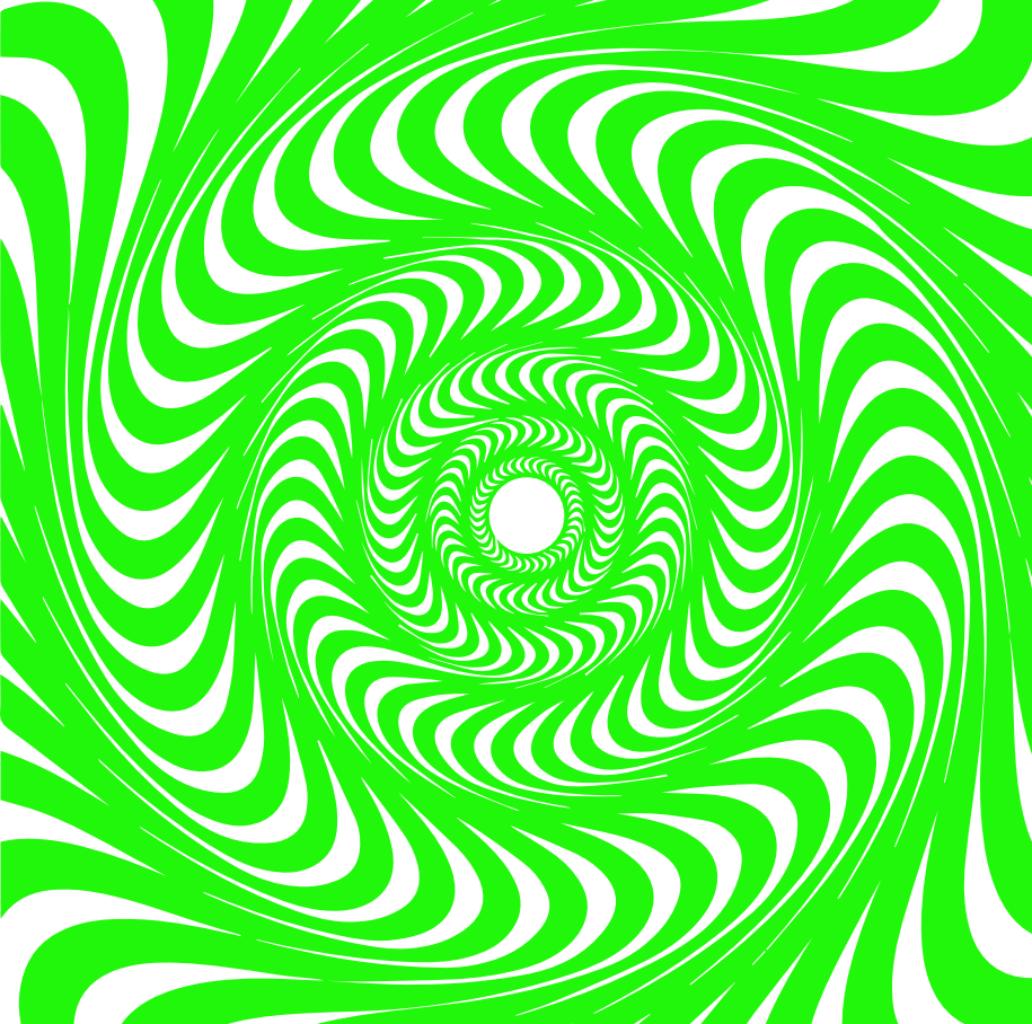
LINER NOTES: JENNY HVAL

COVER DESIGN: BLUNDERBUSS.NO

RELEASED WITH SUPPORT FROM:

NORSK KULTURRÅD, NORSK KOMPONISTFORENING,

FOND FOR LYD OG BILDE ^{AND} FOND FOR UTØVENDE KUNSTNERE

KRISTINE TJØGGERSEN
1 TRAVELLING LIGHT 2 06:46

JAN MARTIN SMØRDAL
2 MY FAVORITE THING 2 12:54

OREN AMBARCHI AND JAMES RUSHFORD
3 MONOCOTS 06:43

ALVIN LUCIER
4 TWO CIRCLES 18:11

JULIAN SKAR
5 KUNSTEN Å TVILE 2 09:57

ACD5084 © & © 2016 NORWEGIAN
SOCIETY OF COMPOSERS
NOLFA1684010-050

